

HET DAPPERE KLEERMAKERTJE.

EENS op een zomermorgen zat een kleermakertje op zijn tafel bij het raam; hij had schik in zijn leven en naaide zoo hard hij kon. Daar zag hij een boerin door de straat aankomen; ze riep: „Lekkere appelstroop te koop! Lekkere appelstroop te koop!”

Dat klonk de kleermaker liefelijk in de ooren. Appelstroop, dat zou smaken op z'n boteram. Hij stak zijn mager hoofd door het raam en riep: „Kom hier, vrouwtje, hier kan je je waar kwijt raken.”

De vrouw klom met haar zware mand de stoep van de kleermaker op en maakte alle potten met stroop open, om ze te vertoonen, want de kleermaker wou een goede keus doen. Hij bekeek ze alle nauwkeurig, hield ze tegen het licht, rook er eens aan, en zei eindelijk: „Die appelstroop lijkt me niet kwaad, weeg maar een ons of twee af; als het een half pond wordt, dan hindert het ook niet.”

De boerin, die gehoopt had flink wat van haar voorraad kwijt te raken, gaf hem wat hij verlangde, maar was boos en ging brommend weer weg.

„Nu, die appelstroop zal me best smaken”, zei het kleer-

makertje, het is gezond eten en ik zal er flink en sterk van worden. Ik zal er maar dadelijk van gaan smullen." Meteen haalde hij brood uit de kast, sneed er een dikke snee af en smeerde de appelstroop erover heen.

„Dat zal niet bitter smaken", zei hij vergenoegd, „maar eerst zal ik het buis afmaken voordat ik ga eten." Hij legde de boteram naast zich neer, en begon verder te naaien; van plezier in de verwachte smulpartij nam hij zijn steken hoe langer hoe grooter, om maar vlug klaar te komen.

Intusschen vervulde de geur van de zoete appelstroop de heele kamer en bereikte ook de zoldering, waartegen een massa vliegen zaten. Die werden daardoor aangelokt en weldra zag de boteram zwart van vliegen.

„Wel zoo, wie heeft jullie uitgenoodigd?" zei het kleermakertje, en hij jaagde die ongenooide gasten weg. Maar de vliegen, die zijn taal niet verstonden, lieten zich niet afschrikken, en kwamen in nog grooter aantal terug.

Toen werd het kleermakertje nijdig; hij stoof op, nam een lap laken die bij de hand lag en schreeuwde: „Wacht, ik zal jullie wel leren!" terwijl hij er onbarmhartig op los sloeg. Daar vloog de heele zwerm weg, maar er bleven toch een stuk of wat achter, die dood waren of nog even met de pooten trokken. Hij telde ze: er lagen er zeven. „Ik ben toch een flinke kerel", zei het mannetje, vol verwondering over zijn eigen dapperheid, „dat moet de heele stad weten." En haastig stond hij op, sneed een stuk stof af, dat noodig was om een gordel van te maken, naaide die vlug in elkaar en stikte er met groote letters op: „Zeven in één slag!" Dat zou dan iedereen in de stad kunnen lezen. Maar dat was nog niet genoeg, vond hij. „Wat, de stad!" zei hij opgewonden, „niet alleen de stad, maar de heele wereld moet het weten!" en zijn hart slingerde van blijdschap in zijn lijf heen en weer als een geitestaartje.

„Doe me dat eens na”, zei de reus, „als je heusch zoo sterk bent!” „Is 't anders niet?” zei het kleermaakertje, „dat is voor iemand als ik maar kinderspel.” Hij greep in zijn zak, haalde de weeke kaas eruit en drukte die dat er een straaltje sap uitliep. „Kijk”, zei hij, „dat gaat nog beter dan bij jou.”

De reus wist niet wat hij erop zeggen moest, maar hij kon niet geloven dat dat kleine mannetje zoo sterk was. Toen nam de reus een steen op en gooide die zoo hoog de lucht in, dat hij met het oog nauwelijks meer te volgen was. „Nou, peutermannetje, doe me dat eens na!” blufte de reus.

„Dat heb je wel knap gedaan”, zei de kleermaker, „je kan hoog gooien, maar de steen moest toch weer naar de grond terugvallen; ik zal er een weggooien die heelemaal niet meer terugvalt.” Meteen greep hij weer in zijn zak, nam de vogel er uit en wierp die in de lucht. De vogel, die blij was weer vrij te zijn, vloog weg en kwam niet weer terug.

„Hoe bevalt je dit zaakje, kameraad?” vroeg de kleermaker.

„Ja, gooien kan je wel”, antwoordde de reus, maar nu zullen we zien of je in staat bent behoorlijk

„Wat verbeeld jij je wel, jij leelijke sprinkhaan!”

wat te dragen." Toen bracht hij het kleermakertje bij een kolossale eik, die omgehakt op de grond lag en zei: „Als je sterk genoeg bent, help me dan om de boom uit het bosch te dragen."

„Heel graag", antwoordde het mannetje; „neem jij maar de stam op je schouder, dan zal ik al de takken dragen, die zijn toch met elkaar het zwaarste."

De reus nam de stam op zijn schouder; het kleermakertje ging op een tak zitten, en de reus, die niet om kon kijken, moest de heele boom voortsjouwen en het kleermakertje nog bovendien. Die zat daar achter heel vroolijk een liedje te fluiten; net of het dragen van die takken een niemendalletje voor hem was.

Nadat de reus zijn zware last een eind had voortgezeuld, werd hij zoo moe dat hij niet verder kon, en riep: „Zeg, nu moet ik de boom laten vallen." Het kleermakertje sprong handig van zijn tak af, pakte de boom met beide armen beet, alsof hij hem gedragen had, en zei tegen de reus: „Ben jij zoo'n groote kerel en kan jij die boom niet eens dragen?"

Zoo gingen ze samen verder, en toen ze langs een kerseboom kwamen, kreeg de reus trek in de kersen. Hij vatte met zijn handen de kroon van de boom, waar de rijpste vruchten hingen, boog die naar omlaag, gaf ze de kleermaker in de hand en zei dat hij maar goed ervan moest eten. Het kleermakertje was veel te zwak om de boom tegen te houden, en toen de reus losliet, veerde de boom weer naar boven en de kleermaker werd mee de lucht in getrokken. Maar hij kwam weer zonder zich bezeerd te hebben, op de grond terug.

Toen bespotten de reus hem: „Wat is dat nu? Heb je niet eens kracht genoeg om die zwakke twijgjes vast te houden!"

„Aan mijn kracht ligt het niet", antwoordde het kleermakertje, „denk je soms dat iemand die er zeven met één slag getroffen heeft, tegen zoo'n kleinigheid niet opgewassen was? Maar ik ben over

de boom heen gesprongen, omdat daar beneden in het struikgewas jagers aan het schieten zijn. Spring jij er ook eens overheen, als je kan?"

De reus probeerde het, maar hij kon niet over de boom heen komen en bleef in de takken hangen, zoodat het kleermakertje ook deze wedstrijd won.

Toen zei de reus: „Als je zoo'n flinke kerel bent, kom dan vannacht in ons hol slapen.” De kleermaker wilde dat wel en volgde de reus. Toen ze in het hol kwamen, zaten daar nog andere reuzen bij het vuur; ieder van hen had een gebraden schaap in de hand en kluifde daaraan. Het kleermakertje keek rond en dacht: „Het is hier toch ruimer dan in mijn werkplaats.”

Toen het tijd was om te gaan slapen, wees de reus hem een bed aan en zei, dat hij daar maar eens lekker moest uitslapen. Maar het kleermakertje vond dat bed te groot en te ongezellig, daarom ging hij er niet in liggen, maar kroop in een hoekje van de kamer. Toen het middernacht was en de reus dacht, dat het kleermakertje nu wel diep in slaap zou liggen, stond hij op, nam een groote ijzeren stang en sloeg met één slag het bed in tweeën. „Nu ben ik die sprinkhaan wel voor goed kwijt”, dacht hij.

Vroeg in de morgen gingen de reuzen het bosch in; zij hadden het kleermakertje heelemaal vergeten. Maar opeens zagen zij het mannetje vroolijk en brutaal aan komen stappen. Nu schrokken de reuzen en waren bang dat hij ze alle zeven dood zou slaan. Ze namen de vlucht, zoo hard zij konden. Het kleermakertje ging verder, hij volgde aldoor de punt van zijn neus. Na lang gezworven te hebben, kwam hij in de tuin van het paleis van een koning, en, omdat hij wat moe was, ging hij in het gras liggen en raakte spoedig in slaap. Terwijl hij daar lag, kwamen er menschen langs, die hem van alle kanten bekeken, en zoo lazen ze ook op zijn gordel de woorden: „Zeven in één slag”. „Wel”, zeiden zij, „wat doet die geweldige vechtersbaas hier? Hier valt niets te vechten: het is hier toch

vrede! Het moet zeker een machtige krijgsheld zijn.” Toen gingen ze het aan de koning vertellen en zeiden hem, dat als er eens een oorlog mocht uitbreken, het toch veel waard zou zijn zulk een oorlogsheld bij de hand te hebben; het was een heel bruikbare man, die men nooit weg zou mogen laten gaan.

Die raad leek de koning wel goed, en hij zond een van zijn hovelingen op het kleermakertje af, om, als die wakker zou geworden zijn, hem een plaats als legeraanvoerder aan te bieden. De afgezant bleef eerbiedig bij de slaper staan wachten tot hij wakker geworden zou zijn, want zoo’n krijgsheld durfde hij niet brutaal te wekken. Eindelijk zag hij dat de kleermaker zijn armen en beenen uitrekte en zijn oogen opendeed, en toen bracht hij hem het verzoek van de koning over.

„Zeker,” antwoordde het kleermakertje, „daarom ben ik juist hierheen gekomen; ik ben bereid in dienst van de koning te treden.”

De gezant meldde verheugd dit blijde bericht aan de koning, die de krijgsheld met veel eerbewijzen ontving en hem een mooi huis gaf, om te blijven wonen.

De krijgsoversten van de koning waren niet op hun gemak

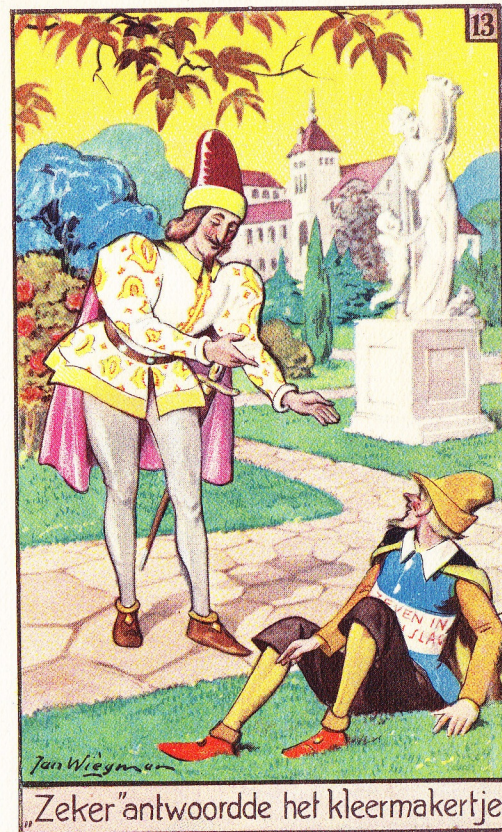
Ze namen de vlucht zoo hard zij konden.

hierover, en wenschten dat het kleermakertje duizend mijlen ver was. „Want,” zeiden zij tegen elkaar, „wat moet er van ons terecht komen als we ruzie met hem krijgen en hij slaat er op los, dan vallen er bij elke slag zeven van ons dood. Daar kunnen wij niet tegen op.”

Daarom namen ze het besluit allemaal naar de koning te gaan en hun ontslag uit de krijgsdienst te vragen. „Wij zijn er niet op gemaakt,” zeiden zij, „om het naast een man uit te houden die er zeven met één slag doodslaait.”

Het speet de koning erg, dat hij ter wille van die eene man al zijn trouwe krijgsoversten verliezen zou; hij begon te wenschen dat hij die krijgsheld maar nooit gezien had en zou hem graag weer kwijt geweest zijn. Maar hij durfde hem niet weg te sturen, omdat hij bang was dat die geweldige held hemzelf en zijn krijgslieden dood zou slaan en dan in zijn plaats op zijn troon zou gaan zitten.

Lang zat hij over deze moeilijkheid na te denken, tot hij eindelijk wat bedacht. Hij zond een boodschap aan het kleermakertje en liet hem zeggen, dat, omdat hij zoo'n groote krijgsheld was, de koning hem een aanbod wilde doen. In een dicht woud, dat in zijn koninkrijk lag, woonden twee reuzen, die met rooven, moorden en brandstichten groote

schade aanrichtten; niemand durfde in hun buurt te komen of zich tegen die geweldenaars te verzetten, want dat zou hem zeker het leven kosten. Als de krijgsheld nu deze beide reuzen overwon en doodde, dan wilde de koning hem zijn eenige dochter tot vrouw geven en zijn halve koninkrijk als bruidsgeschenk. Hij kon ook nog honderd gewapende ruiters mee krijgen om hem bij te staan. „Dat zou wat moois zijn voor een man als ik,” dacht het kleermakertje, „een schoone koningsdochter en een half koninkrijk worden mij niet elke dag aangeboden.”

Hij antwoordde dus: „O zeker, die reuzen zal ik wel klein krijgen; die honderd ruiters heb ik daarvoor niet nodig; wie er zeven in één slag doodt, hoeft voor twee niet bang te zijn.”

Het kleermakertje trok op het woud los, en achter hem volgden de honderd ruiters. Toen hij aan de rand van het woud kwam, zei hij tot zijn gevolg: „Blijf jullie nu maar hier wachten, ik zal het wel alleen met de reuzen klaarspelen.”

Daarna snelde hij het woud in, en keek goed naar alle kanten of hij iemand zag. Na een poosje ontdekte hij de beide reuzen; ze lagen onder een boom te slapen en snurkten zoo, dat de takken van de boom op en neer bogen. Het kleermakertje stopte vlug zijn zakken vol steenen en klom zoo de boom in. Toen hij halverweg geklommen was, kroop hij over een tak, tot hij juist boven de slapende reuzen kwam te zitten. Toen liet hij telkens een steen op de borst van de eene reus vallen. Het duurde lang eer die er iets van merkte, maar eindelijk werd hij wakker, hij stootte zijn kameeraad aan en zei:

„Waarom sla je me aldoor?”

„Och wat, je droomt,” zei de ander, „ik sla je niet.”

Ze gingen weer liggen slapen, en toen gooide de kleermaker de tweede reus met een steen.

„Wat moet dat?” riep die tweede, „waarom gooi je mij?”

„Ik gooi je niet,” bromde de eerste.

Zoo kibbelden ze nog even door, maar omdat ze moe waren, lieten ze het er maar bij en hun oogen vielen weer dicht.

Toen begon het kleermakertje opnieuw met zijn spel, hij zocht de dikste steen uit en smeed die de eerste reus met alle geweld in zijn gezicht.

„Dat wordt te erg!” schreeuwde deze; hij sprong als een dolle over-eind en gooide zijn kameraad tegen de boom zoodat die er van trilde en het kleermakertje zich goed vast moest houden om er niet uit te rollen.

De andere reus liet zich dat niet welgevalen en betaalde de eerste met gelijke munt. Ze werden allebei zoo woedend, dat ze boomen uit de grond trokken en er mee op elkaar lossloegen, zoo lang dat ze eindelijk beiden tegelijk dood tegen de grond vielen.

Toen sprong het kleermakertje van de boom af. „Gelukkig maar dat ze de boom waar ik op gezeten heb, niet uit de grond hebben getrokken,” dacht hij, „anders had ik als een eekhoorntje op een andere moeten springen, en dat zou lastig zijn geweest.”

„Ik gooi je niet,” bromde de eerste.

Nu trok hij zijn zwaard voor de dag en gaf elk van de reuzen een paar flinke houwen in de borst; toen ging hij het bosch uit naar de ruiters en zei: „Het werk is gedaan, ik heb ze allebei neergeslagen; maar 't is een zware strijd geweest. In hun benauwdheid hebben ze boomen uit de grond getrokken en zich daarmee verdedigd, maar dat baat hun allemaal niets, wanneer er een man komt als ik, die er zeven in één slag raakt.”

„Bent u dan niet gewond?” vroegen de ruiters.

„Neen, dat is goed afgelopen,” antwoordde de kleermaker, „ze hebben mij geen haar gekrenkt.” De ruiters wilden hem niet gelooven en reden het woud in; daar vonden ze de reuzen liggen, badend in hun bloed, en om hen heen lagen de uitgerukte boomen.

Nu ging het kleermakertje naar de koning en vroeg om de toegezegde belooning; maar de koning had berouw over zijn belofte en bedacht opnieuw een middel, hoe hij zich die held van de hals kon schuiven.

„Eer ik je mijn dochter en het halve koninkrijk geef, moet je nog een heldendaad volbrengen,” zei de koning. „In het woud loopt een groote eenhoorn, een reusachtig dier met één horen midden op zijn kop; dat dier is erg woest en richt groote schade aan; dat moet je eerst vangen.”

„Heel goed,” antwoordde het kleermakertje, „voor een eenhoorn ben ik nog minder bang, dan voor twee reuzen. Zeven in één slag, dat is mijn wachtwoord.”

Hij nam een touw en een bijl mee, en trok daarmee het woud in. Het gevolg dat hem begeleidde, liet hij weer aan de rand van het bosch wachten. Hij behoefde niet lang te zoeken, want weldra hoorde hij een geweldig geruisch door het geboomte en zag hij de eenhoorn woest op zich aanstormen, om hem met zijn hoorn te doorpriemen.

„Zachtjes aan,” zei de kleermaker, „zóó vlug gaat dat niet, mannetje!” Hij bleef staan wachten tot

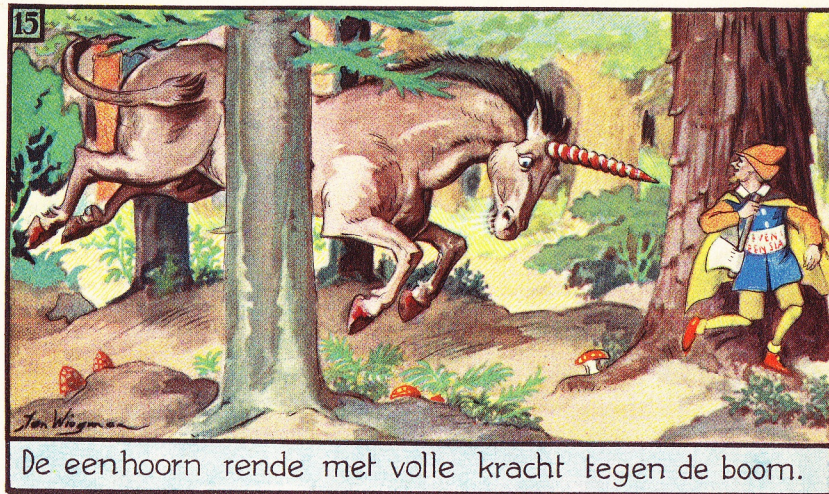
het dier vlak bij was, en toen sprong hij vlug achter de dikke boom waarvoor hij stond. De eenhoorn rende met volle kracht tegen de boom en drong met zijn hoorn zoo vast in de stam, dat hij die er onmogelijk meer uit kon trekken, hoe hij ook zijn best deed. En zoo was hij gevangen.

„Nu heb ik het vogeltje”, zei de kleermaker. Hij kwam van achter de boom te voorschijn, bond de strik stevig om de hals van de eenhoorn, hakte toen met zijn bijl de hoorn uit de boom los, en toen alles in orde was, werd het dier gevangen naar de koning geleid.

Maar de koning wilde hem het beloofde loon nog niet schenken en stelde een derde eisch. De kleermaker moest voor de bruiloft eerst een wild zwijn vangen, dat in het woud groote schade aanrichtte; de jagers van de koning mochten hem helpen.

„Heel graag”, zei de kleermaker, „dat is maar kinderspel.”

Hij nam de jagers niet mee het bosch in, en die waren maar wat blij dat ze niet hoefden, want het wilde zwijn had hen meer dan eens zoo duchtig ontvangen, dat ze er niet meer naar terug verlangden.

De eenhoorn rende met volle kracht tegen de boom.

Toen het wilde dier de kleermaker zag aankomen, stoof het met schuim op de bek en ontbloote tanden op zijn vijand toe, om hem tegen de grond te werpen.

Gelukkig had het vlugge kleermakertje in de nabijheid een bidkapelletje gezien; hij liep vlug door de deur daarvan naar binnen, en sprong meteen door het raam aan de achterkant weer naar buiten. Het zwijn stormde hem door de deur achterna; maar vlug wipte de kleermaker om het kapelletje heen en sloeg de deur dicht. Nu was het woedende dier gevangen, want het was veel te log en te lomp om door het venster naar buiten te springen.

Het kleermakertje riep nu de jagers, dat zij het gevangen dier met eigen oogen zouden zien. Toen ging de held naar de koning, en die moest nu wel, of hij wilde of niet, zijn belofte houden. Zoo kreeg hij de koningsdochter en het halve koninkrijk.

Gelukkig wist de koning niet dat het geen krijgsheld, maar een kleermakertje was, die voor hem stond, want anders zou het hem nog veel meer gespeten hebben, dat het kleermakertje zijn dochter kreeg. Dus werd de bruiloft met groote pracht gevierd, al was de koning er niet blij om, en zoo werd van de kleermaker zelf een koning gemaakt.

Een poosje later hoorde de jonge koningin 's nachts haar echtgenoot in een droom zeggen: „Jongen, maak het buis af en zet een stuk op de broek, anders sla ik je met de ellestok om je ooren!” Daaruit merkte ze waar haar man vandaan kwam.

De volgende morgen klaagde ze haar leed aan haar vader en smeekte hem, haar van die man af te helpen, die toch niet anders dan een kleermaker was.

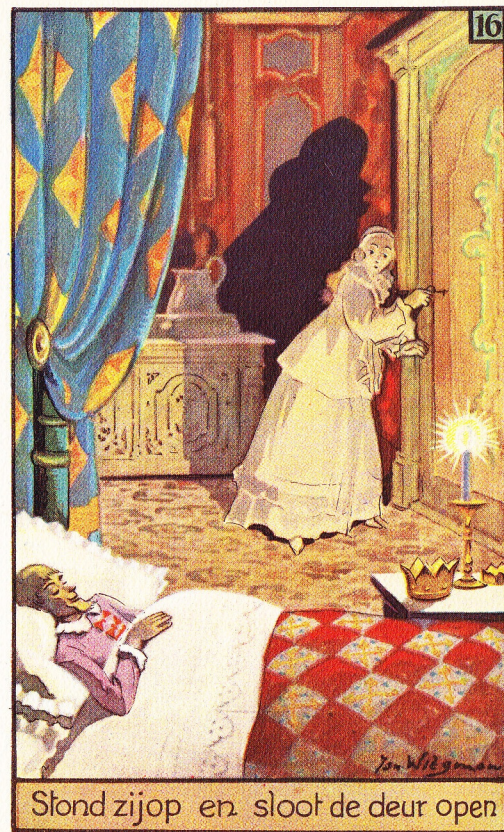
De koning troostte haar en zei: „Laat vannacht de deur van je slaapkamer open; mijn dienstknechten zullen buiten staan en wanneer hij in slaap is, zullen ze hem binden en op een schip brengen, dat de wijde wereld in gaat.”

Dat vond de vrouw goed; maar 's konings wapendrager, die alles had gehoord, was zijn jonge meester goedgezind en vertelde het hem over.

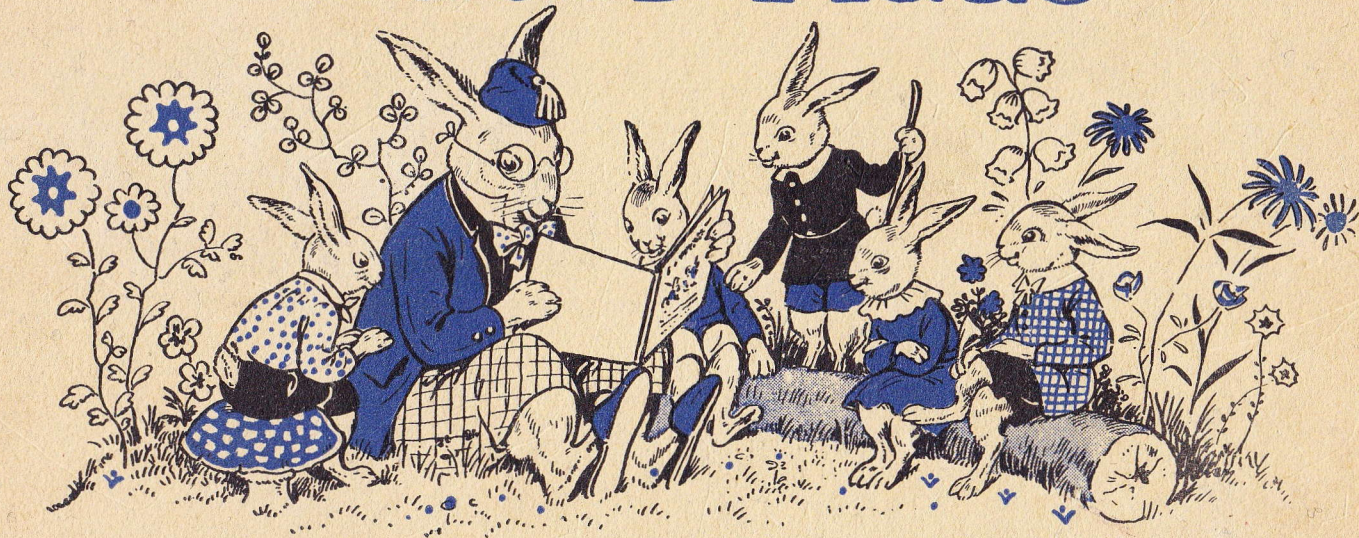
„Daar zal ik een stokje voor steken”, zei het kleermakertje. 's Avonds ging hij op de gewone tijd met zijn vrouw naar bed. Toen zij dacht dat hij sliep, stond zij op, sloot de deur open en ging weer in bed liggen. Het kleermakertje hield zich net of hij sliep en droomde, en begon luid te roepen: „Jongen, maak het buis af en zet een stuk op de broek, anders sla ik je met de ellestok om je ooren. Ik heb er zeven in een slag geraakt, twee reuzen gedood, de eenhoorn weggeleid en een wild zwijn gevangen, en zou ik dan bang zijn voor een paar knechten die buiten voor de deur staan!”

Toen de dienstknechten dat hoorden, werden ze erg benauwd en holden zoo hard weg alsof er duivels hun op de hielen zaten; en niemand durfde meer iets tegen het kleermakertje te ondernemen.

Dus bleef hij koning, zijn leven lang.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
VIERDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT